

Sygn. akt I CSK 3344/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. Ż.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej P. spółki akcyjnej w W.
i D. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa 50/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka J. Ż. wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że kwota 600.000 zł przyznana tytułem zadośćuczynienia W. Ż. rażąco odbiega od kwot przyznawanych w sprawach o zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną w związku z okołoporodowymi błędami medycznymi. Kwoty te, zdaniem skarżącej, wynoszą około 1.000.000 zł. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia, zdaniem skarżącej, konieczność dbałości o jednolitość orzecznictwa sądowego oraz kierowanie się zasadami sprawiedliwości oraz równości wobec prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Trzeba jednak podkreślić, że tak jak podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tak samo nie można z odwołaniem się do nich wywodzić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej albo wykazywać tę zasadność z odwołaniem się do innego stanu faktycznego niż będący podstawą rozstrzygnięcia.

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Roszczenie skarżącej, którego dotyczy skarga kasacyjna ma podstawę w art. 445 § 1 i 3 k.c., skarżąca dochodziła go bowiem w miejsce zmarłej W. Ż.. O wysokości zadośćuczynienia należnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. osobie, która wskutek czynu niedozwolonego doznała uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (pokrzywdzonemu), decydują rozmiar doznanej krzywdy i stopień jej natężenia, tj. stopień cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, rodzaj, charakter, długotrwałość i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, stopień i trwałość kalectwa. Zadośćuczynienie ustalane z uwzględnieniem tych okoliczności musi mieć odczuwalną ekonomicznie wartość.

Oceniając wysokość krzywdy W. Ż., Sąd Apelacyjny, który podniósł wysokość kwoty zasądzonej z tego tytułu przez Sąd pierwszej instancji, miał na uwadze wszystkie powyższe okoliczności. Dostrzegł przy tym, że stan, w jakim urodziła się W. Ż. wynikał ze splotu czynników wewnątrzmacicznych (związanych z długotrwałym niedotlenieniem w czasie ciąży powikłanej infekcjami dróg moczowych oraz patologią łożyska) i okołoporodowych (związanych z przebiegiem porodu), przy czym zaniechanie podjęcia odpowiedniego działania rozpoznawczo - terapeutycznego przez personel pozwanego determinowało wystąpienie szkody, która mogłaby nie mieć miejsca, gdyby personel pozwanego postępował zgodnie z zasadami. W. Ż., z uwagi na ciężkie uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego (porażenie czterokończynowe, niewydolność oddechowa, ciężkie zaburzenia widzenia, brak kontaktu ze środowiskiem zewnętrznym) przez cały okres swego życia, tj. od 3 marca 2013 r. do 18 sierpnia 2015 r., musiała być intensywnie leczona farmakologicznie, wymagała też intensywnej rehabilitacji (codziennie), aby zapobiec powikłaniom związanym z unieruchomieniem.

Nie ma wątpliwości co do tego, że ustalony stopień uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia W. Ż. był bardzo poważny, a jej cierpienia towarzyszące próbom najpierw utrzymania przy życiu, a następnie przedłużeniu życia oraz zapewnienia pewnego jego komfortu, były ogromne. Nie sposób jednak pominąć okoliczności, że cierpienia te trwały dwa i pół roku i przypadały na okres, gdy W. Ż. nie mogła świadomie dostrzegać różnicy w swojej sytuacji i tej, w jakiej znajdują się jej rówieśnicy. Zadośćuczynienie przyznawane na podstawie art. 445 § 1 k.c. jest

świadczeniem jednorazowym, a czas trwania cierpień będących konsekwencją czynu niedozwolonego ma dla jego wysokości istotne znaczenie.

Określenie wysokości zadośćuczynienia na podstawie ocennych kryteriów, stanowi istotny atrybut sądów *meriti* i prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji może zostać skutecznie zakwestionowane w skardze kasacyjnej jedynie w razie stwierdzenia wyraźnego naruszenia zasad ustalania zadośćuczynienia. Naruszenie tych zasad może polegać na nieuwzględnieniu istotnych czynników mających znaczenie dla określenia rozmiaru krzywdy i należnej w związku z tym rekompensaty albo na oczywiście wadliwej ocenie tych czynników pod kątem ustalenia zadośćuczynienia „odpowiedniego”. Tylko w takim wypadku można mówić o naruszeniu przepisu, uzasadniającym uwzględnienie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy (wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2019 r., V CSK 179/18, niepubl.; postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lutego 2019 r., IV CSK 335/18, niepubl.; z 4 lipca 2019 r., V CSK 78/19, niepubl.). Tego rodzaju uchybień skarżąca nie wykazała.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.